

boerne med Støtte af Oppositionen. Det kan vel herefter forudsættes, at Spørgsmaalet vil komme til ny Forhandling mellem Ministeren og Finansudvalget og det vil da være de ærede Medlemmer, som have bragt Sagen frem her, der efter Ministerens Erklæring faa den afgørende Indflydelse paa, om deres Ønske skal imødekommes eller ikke. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Haandvaabenbevillingen skal jeg sige, at det fremgaar af den højtærede Ministers Erklæring — som ogsaa forudsat af det Flertal, der i Udvalget har tilkendegivet Ministeren, at der efter dets Opfattelse intet vilde være til Hinder for paa det foreliggende Bevillingsgrundlag midlertidig at indstille Fabrikationen af Geværet af 1889 og i Stedet derfor forcere Fabrikationen af Karabiner —, at det ikke har været Hensigten at tilsnige sig en forøget Bevilling til Vaabenfabrikation, og at en forøget Udgift ej heller vil blive Følgen af den ønskede Forandring. Denne har alene en hensigtsmæssig Ordning i Henseende til Tidspunktet for Fremstillingen af de forskellige Arter Haandvaaben for Øje. Dette har været det paagældende Flertals Forudsætning, og Rigtigheden af denne Forudsætning anser jeg for bekræftet ved den højtærede Ministers Erklæring.

Ved Spørgsmaalet om Frederikssund-Banens Takster maa jeg erkende, at den højtærede Minister har vist Imødekommen, og for denne Imødekommen fortjener Ministeren Tak. Men det viser sig, at det Princip, som Ministeren har accepteret for den nuværende Ordning, ikke har været i Stand til at tilfredsstille Beboerne. Selve den Omstændighed, at denne Sag kommer frem igen ved denne Lejlighed, efter at Spørgsmaalet har været Genstand for saa indgaaende Drøftelse under Finanslovbehandlingen, og de mange vægtige Indvendinger, der nu atter ere fremførte fra saa at sige alle Sider her i Salen, vidner om, at Sagen endnu ikke har faaet nogen heldig Løsning. Naar jeg gentagne Gange har anbefalet den Ordning at forlænge Afstandene fra før 1. December med henholdsvis 2 og 1 km, er det, fordi der derved sker det samme for Frederikssund-Banens Vedkommende, som er sket for alle andre sjællandske, i København udmundende Banestrækninger. Træffer man en saadan Ordning, kan Frederikssund-Banens Opland intet have at besvære sig over, det er da Genstand for samme Behandling som alle andre Egne. Men vælges der et andet Princip her end for alle

andre Egne, er det, at Klagerne komme frem. Det er egentlig heller ikke ret forstaaeligt, hvad det er for et Grundlag, hvorpaa Sagen nu er ordnet. Hvorledes kan saaledes Københavns gamle Banegaard nu være det naturlige Udgangspunkt for disse Afstandsberøgninger? Med al Anerkendelse af den gode Villie til at imødekomme Befolkningen, som Ministeren har lagt for Dagen ved de Indrømmelser, der ere gjorte, kan jeg derfor ikke andet end beklage, at Ministeren bestemt har erklæret, at det maa have sit Forblivende ved den trufne Ordning. Som Forholdene ere, tror jeg, at den højtærede Minister ikke vil blive fri for, at denne Sag kommer frem her til Efteraaret, og det var bedre, om Sagen nu havde faaet en Løsning, hvorved Befolkningen kunde slaa sig til Ro.

Den højtærede Minister mente, at jeg ikke havde haft Ret til at udtale en Forundring over det svage juridiske Grundlag, der var skabt i Sagen angaaende Hadsund-Broen. Jeg tror imidlertid, at jeg fuldt ud og med Rette kan opretholde, hvad jeg har sagt i denne Henseende. Det, der skulde ordnes, er Spørgsmaalet om Forholdet mellem Staten som Broejer og Baneselskaberne som Benyttet af Broen. Dette er ordnet ved en Overenskomst af 7. Juni 1902. Men, som den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, har denne Overenskomst paa en vis Maade et helt andet Formaål, idet den angaar Tilvejebringelsen af det af Staten fordrede Tilskud til Opførelse af en Bro mellem Nordre og Søndre Hadsund samt Vedligeholdelse og Drift af Broen. Denne Overenskomst er sluttet mellem 6 Kontrahenter, som have skrevet under, og hvoraf ingen er Staten. Det er nemlig Randers Amtsråd, Randers Byraad, Aalborg Amtsråd, Randers-Hadsund-Banen, Aalborg-Hadsund-Banen samt Aalborg Byraad. Men Overenskomsten er approberet af Staten, og i denne Approbation ligger, at man fra Statens Side har fundet sig tilfredsstillet ved denne Overenskomst som Grundlag for en Ordning. Imidlertid er denne Overenskomst ganske uklar med Hensyn til Ordningen af Forholdet mellem Staten og Benytterne af Broen, og det er ikke mig, der paastaar, at denne Overenskomst skal være Grundlaget for denne Ordning, men det staar i den Anmærkning, jeg har gjort til Genstand for Paatale, at naar nu disse Foranstaltninger ere gennemførte, vil denne Overenskomst kunne træde i Kraft.